

EL DRET A DECIDIR SOBRE ELS NOSTRES IMPOSTOS

Som un finançament

Si la Plataforma Pel Dret a Decidir vol convocar una altra manifestació, els proposo un títol més concret i propositiu: "Som un finançament i tenim dret a decidir sobre els nostres impostos". El subtítol hauria de concretar que aquest dret sigui bilateral entre l'Estat i la Generalitat, a partir d'una agència tributària catalana que recapti tots els impostos. La Plataforma hauria de convidar-hi els quatre partits que van votar això al Parlament i, en cas que algun no hi anés, ja donaria les seves explicacions. I és que fins i tot les enquestes de *La Vanguardia* (9-10-2005) mostren que el 82% dels catalans volen que la Generalitat recapti tots els impostos, enfront d'un 56% que creuen que Catalunya és una nació.

PRAT DE LA RIBA VA DIR: "SIGUEM FORTS I DESPRÉS ja veurem; siguem nació i no ens caldrà explicar res a ningú". Si l'Estatut diu que som una nació però no ens dona el finançament necessari per fer un país avançat i de qualitat, amb el qual els nous ciutadans es puguin identificar, ens serveix? La nació és també una comunitat d'interessos ("la meua pàtria és allà on mengen els meus fills") i el dèficit fiscal de Catalunya, que és la causa del dèficit d'infraestructures i del col·lapse creixent dels serveis socials que patim, afecta per igual els catalans, tinguin el sentiment de pertinença que tinguin.

EL MODEL DE CREIXEMENT ECONÒMIC ESPANYOL premia l'obtenció de rendes associades a privilegis concedits des del sector públic en àmbits de competència limitada o regulada, més que no pas estimula la creació de riquesa per mitjà d'activitats productives. És un model centralista que penalitza l'economia catalana. Joan Tugores sosté que aquest model castiga especialment les empreses i les persones que actuen en un entorn de dura competència, enfront dels sectors i grups regulats pel sector públic. I també penalitza els joves, que pateixen especialment la precarietat laboral i la dificultat d'accés a l'habitatge. Aquests eren els manifestants de dissabte passat.

CATALUNYA ES TROBA AVUI EN UNA SITUACIÓ delicada; els nostres sectors econòmics pateixen cada cop més per competir tant amb els països emergents com amb els països més avançats. Catalunya no pot seguir pagant cada any en impostos el 40% del seu PIB i rebent tan sols en despesa i inversió públiques el 30% del seu PIB. És clar que si ara ja no donem per bones aquestes xifres, fa un any publicades per la Generalitat i de les quals es deriva el dèficit fiscal català, llavors deixem-ho estar.

CATALUNYA NO PODRÀ RESISTIR LA COMPETÈNCIA de moltes autonomies avui sobrefinançades. Aquestes comunitats estan començant a oferir unes rebaixes fiscals que faran que ben aviat grans fortunes del país i moltes empreses catalanes tinguin incentius creixents per establir-se fora de Catalunya. El nou model de finançament hauria d'evitar aquest fet, per mitjà d'un canvi substancial en les relacions fiscals amb l'Estat. El nou finançament de la Moncloa, però, consolida la relació multilateral amb les altres comunitats, consagra l'agència tributària estatal a Catalunya, confirma el govern central com l'únic que fixarà la solidaritat, l'anivellament i els diners de la Generalitat, no dona garanties de transparència i no ens blindarà d'una majoria absoluta a Madrid. CiU i ERC encara són a temps de negociar els articles 205 i 208.

A ESPANYA S'HI HA D'ANAR A TOTES; EL PITJOR que es pot fer és arrugar-se a l'hora de la veritat (mirin què ha passat a la CEOE). Els aparells de l'Estat saben molt bé que per desnaturalitzar Catalunya l'han d'empobrir econòmicament i fins i tot, sense complexos, estan disposats a vendre's Endesa a una empresa alemanya abans que a Gas Natural. Un Estatut per anar passant, que ens consagri la LOFCA, és un autogol que ens pot condemnar per molts anys o "per sempre", segons l'amic Zapatero: en finançament és pitjor que l'Estatut de Sau, que en ser un text genèric i inconcret donava molt més marge negociador. Zapatero tenia fins a vuit fórmules per definir Catalunya però en finançament tots i cadascun dels articles, punt per punt, blinden i tanquen molt bé el sistema de règim comú per a Catalunya. *"Atado y bien atado"*.

POTSER ENS CALEN UNS QUANTS ANYS MÉS de més dèficit fiscal, més deslocalització industrial i més precarietat dels serveis socials perquè la societat catalana reaccioni. Potser llavors reaccionarem o potser no. Llavors, però, ja serà massa tard per capgirar el procés de canvi de locomotora econòmica que PP i PSOE han posat en marxa a Espanya.

CIU ARA DIU QUE QUI NO VOTI L'ESTATUT quedarà fora de la història, quan fa poc ens deia que la història de Catalunya no s'acabava el 30 de setembre i que era millor no tenir Estatut si no era prou bo. ERC segueix com si no hagués passat res, quan els partits que ella va col·locar al govern l'han traït amb l'Estatut d'una manera tal que està a anys llum de la "manca d'afecte" de Jordi Pujol, que va justificar el Pacte del Tinell. El president Maragall ha estat absent en la negociació decisiva però ens diu que vol tornar a manar. I el PSC, l'artífex de la retallada, està tranquil: és l'únic que tornarà a ser al govern després de les properes eleccions, oi?

EL TACTICISME DELS PARTITS HA ESTAT MASSA frívol i descarnat i la sensació de presa de pèl explica la manifestació de dissabte. I a mi em ve al cap una frase de Raimon Galí: "Els meus germans no són els que pensen com jo, són els que estimen com jo".

Ramon Tremosa i Balcells- Professor de teoria econòmica a la UB